

MIRTSE ZSUZSA

A Minótauros lakhelye

A labirintusban
újra és újra a középpont
felé indulnak
szavaikról lemarta a húst
a bizalmatlanság
kezükben csak az emlékezet
fonala maradt

kötélen lepedő
az ölelések nyomát
kioldotta a felejtés
enni aludni szeretni

amikor a vér mégis vízzé válik
a víz vörösiszaptól terhes
kipereg a test kalászából a szem
asszonyok üres kehellyel
férfiak elfecsérelt magokkal
a csontokon cserzett bőr szárad
újra és újra
enni aludni szeretni

szeretni csak úgy
hús és cél nélkül
kiszáradt nyelvvel
jelzők és idézőjelek nélkül
zsákutcák és zárfalak nélkül
abban a reményben
hogy nem útvesztőben
hanem a szív labirintusában járnak

A végtelent csak egyszer

A végtelent csak egyszer éred el,
rajta kívül minden folyton változik,
nem kér, csöndesen viszi mindened,
a kert végében egy macska álmodik,

fölötte éppen érik a szeder.
Egyetlen találkozás lesz, hirtelen
magadra kapsz egy ruhát, de az is
lehet, hogy ahogy vagy, éppen meztelen

vesz a karjába. Csont és bőr lettél,
napi áldozat, ítéletre várva.
Jó lenne végre nem elsietni,
nem kapkodva készülni a halálra.

MIRTSE ZSUZSA (1967) író, költő, szerkesztő. Utóbbi kötete: *Kondenzcsík – fűbenjáró versek* (2011).